

Κυριακή της Τυροφάγου: Τα όπλα του Χριστιανού (Πρωτ. Γεώργιος Μεταλληνός)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Φεβρουαρίου 19, 2015

(Ματθαίου στ' 14-21)

«Το στάδιον των αρετών ηνέωκται»

1. Ευρισκόμεθα στο τέλος του **πρώτου μέρους του Τριωδίου** και από αύριο εισερχόμεθα στο **δεύτερο μέρος του**, την **Μ. Τεσσαρακοστή**. Μας δίδαξε ήδη η Εκκλησία μας την **αρετή της ταπεινοφροσύνης**, ως βασική προϋπόθεση της μετανοίας, κατά την **Κυριακή του Τελώνου και Φαρισαίου**. Μας βεβαίωσε την πραγματικότητα της σωτηρίας, όταν υπάρχει ειλικρινής **μετάνοια**, κατά την **Κυριακή του Ασώτου**. Και τέλος μας προέβαλε ανάγλυφο τον λόγο, για τον οποίο έχουμε ανάγκη μετανοίας και επιστροφής, το γεγονός δηλαδή της **παγκοσμίου Κρίσεως**, κατά την **Κυριακή της Απόκρεω**. Επειδή δε η **Μ. Τεσσαρακοστή είναι περίοδος πνευματικοσωματικής προετοιμασίας και εισαγωγής στο πάθος του Χριστού μας**, μας υπενθυμίζει η Εκκλησία σήμερα ένα σοβαρό και θλιβερό γεγονός, που έγινε αιτία να έλθει ο Χριστός στον κόσμο και να πάθει. Μας υπενθυμίζει την **έξωση του ανθρώπου από τον Παράδεισο**.

2. Όταν ο σημερινός άνθρωπος ακούει έξωση από τον Παράδεισο, το θεωρεί αστείο. Του φαίνεται «*ωσει λήρος*» ο λόγος αυτός. Εάν μάλιστα είναι κάποιος «φιλελεύθερος» και προοδευτικός θεολόγος, θα δεχθεί το πράγμα με έννοια αλληγορική, μεταφορική.

Είναι παρατηρημένο, πως, όσον αφορά στην Αγία Γραφή, όσα μας συμφέρουν τα παίρνουμε κατά γράμμα. Σ' όσα όμως (νομίζουμε πως) δεν μας συμφέρουν, δίνουμε αλληγορική ερμηνεία. Παρ' όλ' αυτά είναι και η **έξωση εκ του Παραδείσου ένα από τα γεγονότα εκείνα, που δεν επιδέχονται αλληγορική ερμηνεία, γιατί είναι αλήθειες**. Η έξωση απ' τον

Παράδεισο είναι το γεγονός του **πνευματικού θανάτου του ανθρώπου, του χωρισμού**

του από τον Θεό διά της αμαρτίας. Το τραγικότερο δε σημείο της γνωστής αγιογραφικής διηγήσεως (Γεν. κεφ. γ') είναι ότι, ενώ εδόθη από τον Θεό στον άνθρωπο

η δυνατότητα της μετανοίας μέσα στον

Παράδεισο, ακόμη, **ο άνθρωπος δεν θέλησε**

να παραδεχθεί την πτώση του. Απλώς μεταβίβασαν την ευθύνη ο Αδάμ στην γυναίκα και η γυναίκα στο φίδι. Η πτώση του ανθρώπου, λοιπόν, υπήρξε φυσική, γεγονός της φύσεώς του, πτώση καθαρά δική του και όχι αποτέλεσμα δήθεν της θείας αυστηρότητας. Έπεσε δε ο άνθρωπος όχι μόνο γιατί έσφαλε, αμάρτησε, αλλά **κυρίως γιατί δεν μετανόησε.** Δεν

παραδέχθηκε την αμαρτία του. Ναι, αδελφοί μου! Κραυγάζει απεγνωσμένα η λεγομένη

επιστήμη, και ωρύεται, για να μας πείσει ότι ο άνθρωπος προέρχεται από τον πίθηκο, με απώτερο βέβαια σκοπό να αμφισβητηθεί η θεϊκή δημιουργία μας. Δεν χρειαζόμαστε όμως άλληνη απόδειξη, για ν' αποδειχτεί η πτώση μας. Ρωτήστε ένα παιδάκι: γιατί το έκαμες αυτό; Και θα πάρετε την απάντηση: Δεν το έκαμα εγώ, ο (τάδε) το έκαμε... Αυτή η **μεταβίβαση της**

ευθύνης δεν αποδεικνύει την καταγωγή μας από τους Πρωτοπλάστους και την αλήθεια της αγιογραφικής διηγήσεως;

3. Η πτώση, λοιπόν, του πρώτου ανθρώπου -και μέσω αυτού ολοκλήρου της ανθρωπότητας- υπήρξε **η αιτία της**

ελεύσεως του Χριστού μας στον κόσμο. Για να μας οδηγήσει και πάλι «*εκ του θανάτου εις την ζωήν*». Ο Χριστός

όμως χειραγωγεί τον άνθρωπο διά της οδού της μετανοίας και της ολοκληρωτικής αφοσιώσεως στον Θεό. Γι' αυτό είναι τόσον έντονος ο λόγος περί μετανοίας την Μ. Τεσσαρακοστή. Γιατί **χωρίς αναγνώριση της**

πτώσεως και ειλικρινή επιστροφή δεν επιτυγχάνει ο άνθρωπος του εξαγιασμό του,

την ένωσή του με τον Θεό στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, του αληθινού Υιού

Του.

Πόσοι όμως βλέπουν έτσι

την Μ. Τεσσαρακοστή σήμερα; Για τους περισσότερους μας **έχει ισοπεδωθεί κάθε διάθεση πνευματικής ανατάσεως.** Και το χειρότερο

είναι ότι δεν αρκείται ο κατ' όνομα χριστιανισμός της εποχής μας στα έργα της ασωτίας του, αλλά **έχει το θράσος ν'**

απαιτεί να τα αναγνωρίσει και η Εκκλησία, ο Χριστός, να προσαρμοσθεί το Ευαγγέλιο στις διαθέσεις και τα μέτρα του... Γι' αυτό από τον αποπροσανατολισμένο χριστιανικά κόσμο ποιμένας θεωρείται όποιος θα παραδεχθεί, έστω και «φιλοσοφικά», του Καρνάβαλο και την ασωτία του, και όχι όποιος ευαγγελικά θα υποδείξει τις ανυπολόγιστες ηθικές συνέπειες των ρωμαϊκών οργίων, που με το ένδυμα της ψυχαγωγίας επιζούν και στην εποχή μας.

Η μετάνοια του ανθρώπου, για την οποία θα είναι από σήμερα βασικά ο λόγος, **δεν είναι μια στιγμιαία αλλαγή καταστάσεως.** Μια απλή μετάβαση από τα έργα του σκότους στα έργα του φωτός. Μετάνοια είναι μια **συνεχής διαδικασία**, που παρασταίνεται σχηματικά με μια σειρά αυξομειουμένων καμπυλών. Είναι ένα πεδίο μάχης εναντίον εχθρού, που από την στιγμή της πτώσεως διεκδικεί την ψυχή του ανθρώπου. Είναι αδιάκοπη προσπάθεια για το ξερίζωμα της κακής επιθυμίας, που αποτελεί και την ρίζα της αμαρτίας. Δεν αμαρτάνει το σώμα. **Δεν νηστεύουμε, για να το εξουθενώσουμε. Το σώμα επλάσθη καλό και άγιο.** Η ψυχή φταίει. Γιατί σ' αυτήν ριζώθηκε η κακή επιθυμία. Εγκρατευόμεθα, λοιπόν, για να εξουθενωθεί η επιθυμία.

4. Όπως όμως σε κάθε αγώνα, έτσι και στον πνευματικό, που είναι ο ταχύτερος και αποφασιστικότερος, γιατί **έχει διαστάσεις αιώνιες**, χρειάζονται τα **κατάλληλα όπλα.** Αυτά τα όπλα μας υποδεικνύουν σήμερα και η αποστολική (Ρωμ. ιγ' 13 έ.) και η ευαγγελική περικοπή. «*Όπλα του φωτός*» τα ονομάζει ο Απ. Παύλος. Και τα παρουσιάζει. Τα όπλα που υποδεικνύει ο Απόστολος είναι κυρίως τα **αμυντικά. Η εκρίζωση των παθών.** Η θανάτωση των σκοτεινών εκείνων αντιπάλων, που συντελούν στην αποξένωσή μας από τον Θεό. Τα **επιθετικά μας όπλα** τα παρουσιάζει εντονότερα η ευαγγελική περικοπή. Είναι η **συγχωρητικότητα** προς τους συνανθρώπους μας. **Η αληθινή νηστεία, όχι δηλαδή απλή αποχή από τροφές, αλλά και πνευματική, αποχή από πάθη.** Και τέλος η **προσκόλλησή μας στον Θεό,**

ως τον μοναδικό θησαυρό μας. Χωρίς τα όπλα αυτά η διεξαγωγή του πνευματικού μας

αγώνος είναι αδύνατη. Είναι ακατόρθωτη και η βίωση του μηνύματος της Μ.

Τεσσαρακοστής. Και η Εκκλησία επιμένει να απευθύνει το προσκλητήριο αυτό και σήμερα, όπως κάνει αδιάκοπα δύο χιλιάδες χρόνια. Γιατί τα έργα του σκότους ή του φωτός δεν προσδιορίζονται από τις εποχές, αλλ' από την ψυχή του ανθρώπου, που μένει σε κάθε εποχή η ίδια. Θέλετε ένα παράδειγμα της αλήθειας αυτής;

Ένας νέος, σοφός και

κοσμικός με όλη τη σημασία της λέξεως, ένας «σύγχρονος» νέος, μολονότι μας χωρίζουν 1500 χρόνια από την εποχή του, ήταν ο Αυγουστίνος. Όλα του τα πολύτιμα προσόντα τα δαπανούσε στα έργα του σκότους. Και μια μέρα έντονης εσωτερικής πάλης άκουσε μια παιδική φωνή, που του 'λεγε. «**Πάρε και διάβασε**». Γεμάτος απορία μπήκε στο γραφείο του και είδε

στο έδαφος μερικά χειρόγραφα. Τα πήρε στα χέρια του και οι πρώτες φράσεις, που διάβασε, ήταν οι λόγιοι του Απ. Παύλου, που ακούσαμε σήμερα: **«αποθώμεθα ουν τα έργα του σκότους και ενδυσώμεθα τα έργα του φωτός... μη κώμοις και μέθαις, μη κοίταις και ασελγείαις, μη έριδι και ζήλω...»**. Κι' αυτό ήταν το έναυσμα της επιστροφής του Αυγουστίνου.

Αδελφοί μου!

Με τους ίδιους λόγους, που

ο Θεός κάλεσε τον ιερό Αυγουστίνο, για να τον μεταβάλει από άνθρωπο του σκότους σε τέκνο φωτός, καλεί και μας η Εκκλησία μας σήμερα σε μετάνοια και επιστροφή, ενώ έξω από τις εκκλησίες στολίζεται η

επίφαση της χαράς και το προσωπείο της ευφροσύνης, ο Καρνάβαλος. «Το στάδιον των αρετών ηνέωκται οι βουλόμενοι αθλήσαι, εισέλθετε...».

(ΠΡΩΤΟΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Δ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ, «ΦΩΣ ΕΚ

ΦΩΤΟΣ - Κηρυγματικές σκέψεις στα ευαγγελικά αναγνώσματα», ΕΚΔΟΣΕΙΣ

"ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ", ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ)

Η ΑΛΛΗ ΟΨΙΣ

Ψηλαφώντας την των πραγμάτων αλήθεια...

<https://alopsis.gr>

(Πηγή ηλ. κειμένου: impantokratoros.gr)